

צעידה שחזרה בתשובה נאנסה בישיבה כתוצאה מכך ניסתה להתאבד ואושפזה היא מגלה את הזוועות של ישיבת "שובו בני"*

גיהינום בישיבה

אותו, ועוררו אותו למעשה. העניין נסיג בתוככי הישיבה. לדיברי כתבי-הידיעה, לא הצליחה אחת מהצעירות שנאנסו להתמודד עם המצב, ומאחר שלא קיבלה טיפול פסיכולוגי, הורע מצבה ובמאי 1987 היא התאבדה בקפיצה מחומות העיר העתיקה.

כדי לעזור לנשים להיטהר מחטאים היה הרב מטיל עליהן צומות ארוכים, ואיסורים לאכול מאכלים מסוימים, ועל איריס פסק שתיקה, וחייב אותה לשבת בבית במשך שנה. לאחר הולדת בנה הראשון, לפני שנתיים וחצי, הורע מצבה של איריס, היא סבלה מתת-תזונה וחרדות. חודשים אחרים לאחר הלידה הראשונה נכנסה איריס שוב להריון וילדה בן.

למרות שה-ידה היתה קשה במיוחד, נאסר עליה ללדת בבית-חולים, והיא ילדה את בתה בבית. הלידה השנייה גרמה לאיריס משבר נפשי ודיכאון קשה. התינוקות לא קיבלו חיסונים ולא ביקרו אצל רופאים. כאשר לקחה אותם סבתם בהסתר לרופאים-ילדים, הודיעו הרופאים ממצבם הגופני הירוד, ומכך שילדים ממאדה-עשרים אינם מקבלים חיסונים ממחלות.

נכנס

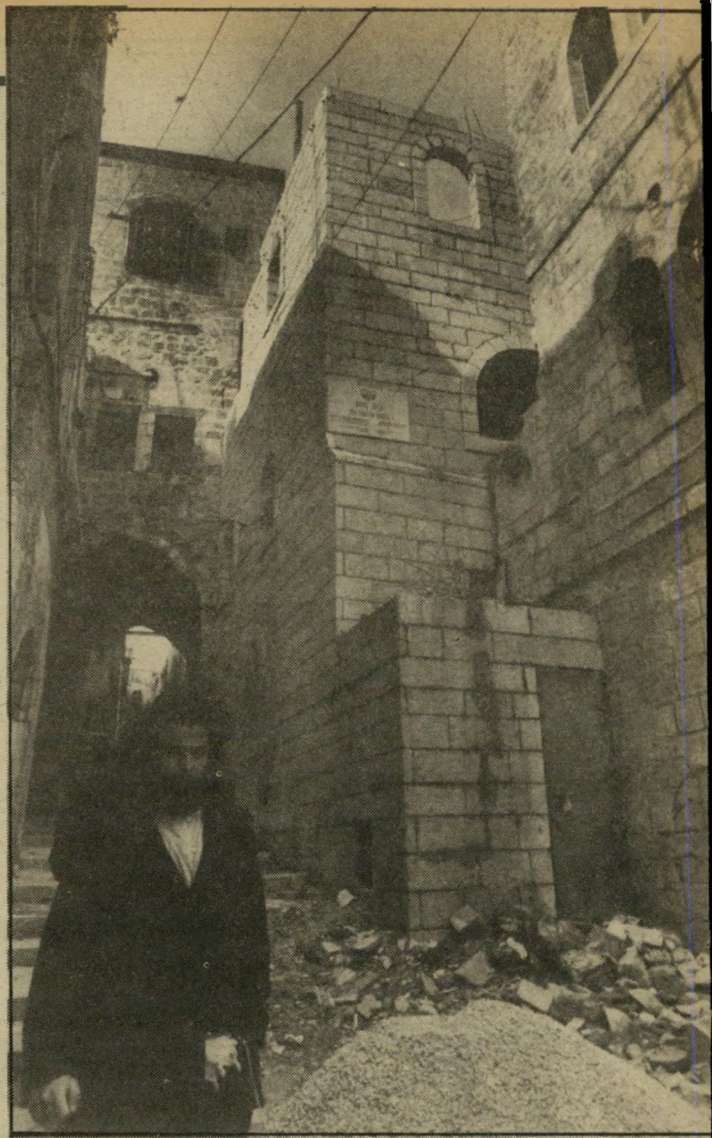
בה הדיבוק
לדיברי כתבי-הידיעה הגיעה באותו זמן לישיבה חוזרת בתשובה צעירה, מבית עשיר, והחלה מופי-

הוראותיו נמסרות כרצון השם. עד היום רוגלים חסידי ברסלב בסגפנות ובזים לרפואה ולרופאים. לישיבה זו נקלעה איריס, נערה רגישה וחסרת-ביטחון, שלא ידעה בריוק מה נדרש ממנה. ומן-מה לאחר נישואיה נאנסה איריס על-ידי אדם המקורב לישיבה. לדיברי כתבי-הידיעה פגעו אותו גבר בעוד נשים אחדות בישיבה, אבל הרב אסר על הנשים להתלונן במשטרה, וניסה להתמודד עם המצב בעצמו.

בישיבה נערך בירור אם אומנם התינוקות הגבר לנשים, או שמא הן שגורו

וחי בעוני עם מישפחתו הגדלה. בשנת 1798 עלה רבי נתן לארץ וביילה את רוב זמנו בחברת חכמי הקבלה בטבריה וצפת. ידידי המישפחה הכריחו אותו לחזור למישפחתו, והוא חזר לאוקראינה. שלוש שנים סבל משחפת, אך בו לרופאים ולרפואה. הוא נפטר בשנת 1811 בעיר אומאן ברוב סיה, ועד היום נוסעים חסידיו לעלות על קברו בעיר זו.

בכתבי-הידיעה מציין עורך-הדין אמיר כי חסידי ברסלב ידועים באמון נתם הקיצוני, וכי רבה של ישיבת שוורבנימ עומר מעל כל היירארכיה

ישיבת "שובו בני" ברובע המוסלמי חרם בגלל הדרושה להחזרת הלוואה

מהלכים מראש הפכו אותו לנכס פיננסי ממדרגה ראשונה לישיבה.

מתבודד בשדות

ישיבת "שובו בני" ברובע המוסלמי בעיר העתיקה בירושלים, שייכת לפלג החסידי של רבי נתן מברסלב. רבי נתן בן שימחה מהעיריה ברסלב באוקראינה, נולד ב-1772. הוא היה מצאצאי הבע"שט, ונודע כמיסטיקן וסגפן. ימים ארוכים נהג להתבודד ביערות ובשדות. בגיל 13 נשא אשה

עוד לפני שבע שנים היתה איריס (שם ברז, השם האמיתי אינו מפורסם בגלל היותה פסולת-דין) נערה תל-אביבית רגילה. היא גדלה בבית חילוני ביחד עם אחים ואחיות נוספים, למדה בבית-ספר תיכון וכתבה שירה. יום אחד חזרה כתשובה, הגיעה לישיבת שובו בני, ונישאה שם לחוזר בתשובה. אחרי נישואיה נאנסה איריס על-ידי מקורב לישיבה, אך נאסר עליה לפנות למשטרה, או לספר על כך להוריה ולמישפחתה.

מצבה הנפשי התערער, והרב קבע כי נכנס בה הדיבוק. איריס ניסתה להתאבד בביתו של רבי-הישיבה אליעזר ברלנט, אחרי שמנעו ממנה לעקור את עיניה במיספריים. אחיה הציל אותה, ואיטפן אותה לבית-חולים לחולי-נפש. כיום היא מוחרמת על-ידי הישיבה, בעלה התגרש ממנה, והיא מנסה להתאושש מכל מה שעבר עליה ולקבל את ילדיה לרשותה.

כאשר קוראים את כתבי-הידיעה, שהגיש עורך-הדין הצעיר יצחק אמיר, מסכימים בכל לב לכתוב בסעיף 56: "יתכן וכתבי-הידיעה זה נשמע דימויני ולקוח מעולם-הדימוי".

מסעה של איריס לגיהינום התחיל כאשר הוזמנה יחד עם בני כיתתה למי ספר הרצאות בנושאי יהדות איריס, שהיתה רגישה ובעלת נשמה פיזית, הוקסמה מהדת היהודית. היא התחילה לשמור על כשרות ולהאריך את שמלותיה. כאשר עמדה לעלות לכתב י"ב, ביקשה לעבור לבית-ספר תיכון דתי, ושם סיימה את בחינות הבגרות.

במקום להתגייס לצה"ל, כמו חברי-תיה, פנתה איריס למרכז-לחורים-בתי שובה בירושלים, ומשם הגיעה לישיבת שוורבנימ. תוך זמן קצר מצאה לה שדכנית-הישיבה בעל מוצלח מאוד. ע"ן הוכברג, חוזר כתשובה גם הוא, היה שידוך מעולה. צעיר, מוכשר ואינטלי-גנטי, מי שהיה אלוף-הארץ לשחמט לנוער, וכן למישפחת ביל"ויים נודעת מראשון-לציון. בעלה של איריס הפך במהרה לדימינו של רבי-הישיבה. כ"י וריו השיכליים וכישורו לצפות כמה

בזה הנני מאהדת שהגב' הנ"ל אושפזה בזוסרנו ביום 27.10.86 בגלל מחלה נפשית. היא פוזרה ביום 16.12.86 ע"י בעלה בנגוד לעצת המספלים.

בעת שחרורה הגב' הנ"ל היתה במצב פסיכוטי ולא היתה אחראית למעשיה.

יתר פרטים רחוקים ימסרו לכבוד בית הדין אם נחבקסו.

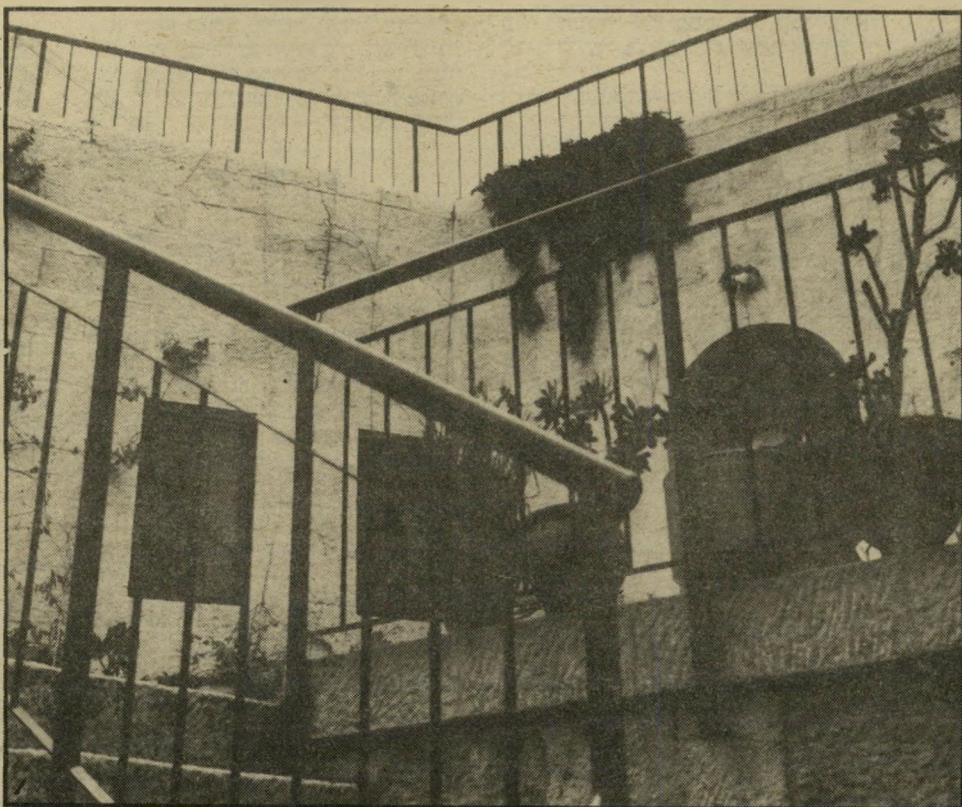
האישור של בית-החולים לחולי-נפש "טלביה" בעת ששחררה היתה במצב פסיכוטי.

שם עבודה תתן. מחוסר תנאים מתאימים בישיבה, החליט הרב לגרש את איריס מבעלה, ולהשיאו לצעירה החדשה. כאשר הכריז הרב כי נכנס בה הדיבוק ורק גט מבעלה יצילנה, החמיר מצבה הנפשי של איריס. אבל למרות צרותיה ודיכאונה סירבה איריס בכל תוקף להתגרש מבעלה.

לחצים קשים הופעלו עליה, עד שיום אחד, כאשר שהתה בבית הרב, ניסתה לנקר את עיניה. כאשר מנעו זאת ממנה, עמדה על ארוח-החלון וניסתה לקפוץ למטה. אחיה, שהיה במקרה בסביבה, הוזעק למקום והוא לקח אותה מיד לבית-חולים לחולי-נפש. היא אושפזה שם למשך חודשיים אבל שוחררה על-ידי בעלה, בניגוד לדעת הרופאים, כשהיא במצב פסיכוטי ואינה אחראית למעשיה.

לדיברי כתבי-הידיעה ניצלו אנשי הישיבה את מצבה הנפשי הקשה של איריס, ובתחבולות הצליחו לגרש אותה מבעלה. עורך-הדין אמיר טוען כי בישיבה קיים נוהג לערוך גירושין פיקטיביים לצורך קבלת משכנתה מוגדלת ממישרד-השיכון. ראשי הישיבה הבטיחו לאיריס כי לגט הפיקטיבי אין כל משמעות.

עורך-הדין אמיר מאשים את ראשי הישיבה בעבירות פליליות חמורות, שכולן קשורות לענייני כספים. מלבד המינהג של עריכת גירושין פיקטיביים, כדי לקבל משכנתות מוגדלות ממישרד-השיכון, מעורר הרב את בני-הישיבה להשיג דרכונים אמריקאים

ביתו של ראשי-הישיבה ר' אליעזר ברלנט קפיצה מן הקומה השנייה